

РЕШЕНИЕ

№ 8278

гр. София, 11.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9892** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пенка Велинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 405, ал. 4 от ЗСВ.

Образувано е по жалба гл. комисар Л. Н. – Директор на СДВР, срещу Постановление от 18.09.2024г., постановено от прокурор при СРП, с което е потвърдено постановление от 27.08.2024г. по пр. пр. № 23181/2024г. по описа на СРП, с което на жалбоподателя на осн. чл. 405, ал. 1 от ЗСВ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв.

В жалбата се излагат съображения за противоречие на обжалваното постановление с материалния закон и издаването му при нарушения на процесуалните правила. Сочи се, че в атакуваното постановление бланкетно е описана фактологията по случая, без да е конкретизирано и обосновано по какъв начин директорът на СДВР не е изпълнил служебните си задължения, в какво се изразява неговото бездействие и до какви противоправни последици е довело. На следващо място се счита, че не са обсъдени, събрани или изследвани всички факти и обстоятелства, посочени от жалбоподателя. Отделно от изложеното се посочва, че нито в ЗСВ, нито в друг нормативен акт, има разписани разпоредби, които да дават възможност на прокурора да възлага извършване на проверка на конкретен служител от дадена структура. Иска се отмяна на акта.

В съдебно заседание представителят на жалбоподателя поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът – прокурор при СРП, оспорва жалбата. Излага съображения, че правилно е установена фактичката обстановка, не е налице материална или процесуална незаконосъобразност и че постановлението на прокуратурата не е било изпълнено. Сочи се, че е направено изследване на имуществото на санкционираното лице и глобата е съобразена с него.

Представителя на СГП изразява становище, че жалбата е неоснователна.

Административен съд София - град, VII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От доказателствата по делото се установява следното: С постановление от 26.04.2024г. на прокурор при СРП е възложена проверка по чл. 145, ал. 1, т. 3 от ЗСВ, вр. чл. 199 от НПК на Директора на СДВР по пр.пр. 23181/2024г., пр. № 785500-3175/2024г. по описа на ДВС – МВР, образувана по сигнал на Д. К.. В постановлението е записано, че проверката се възлага на Директора на СДВР предвид твърденията за упражнено насилие от служители на 07 РУ-СДВР, МВР. Дадени са 12 точки указания – за снемане на сведения от свидетели, за събиране на документи, справки за имоти, за адреси, за криминални регистрации, за подавани сигнали и др.

На 02.05.2024г. постановлението е постъпило в СДВР и на 08.05.2024г. с резолюция на зам. – директора на СДВР извършването на проверката е възложена на началник 07 РУ-СДВР – М. И.. Възлагането е извършено с поставена резолюция на първата страница на постановлението(справка от Л. Н. и копие на постановлението на СРП). Материалите по проверката постъпили в 07 РУ – СДВР на 10.05.2024г. и на същата дата са резолирани от Началника на 07 РУ-СДВР(справка от Л. Н. и копие на постановлението на СРП), като е разпоредено проверката да се извърши в срок, под личен контрол и да се докладва на СРП.

С писмо на СРП до Директора на СДВР, № в СДВР 23181/27.05.2024г., получено и заведено в СДВР по факс на 27.05.2024г., е изпратено уведомление, че срокът за приключване на проверката изтича на 26.05.2024г., съответно, че следва да приключи преписката до тази дата или да поиска продължение на срока. На това писмо са поставени резолюции г-жа Т. А. – 30.06.2024г., Л. А. – 03.06.2024г. и Р. И. – 03.06.2024г. и е изпратено до Началника на 07 РУ-СДВР.

С последващо писмо на СРП до Директора на СДВР от 05.06.2024г., е изпратено уведомление, че следва незабавно до 16,00 часа на 05.06.2024г. да изпрати мотивирано предложение за продължаване на срока. Същото е получено по факса на 05.06.2024г. и на 06.06.2024г. е резолирано до Началника на 07 РУ-СДВР.

С разпореждане от 11.06.2024г. на прокурор при СРП е разпоредено на директора на

СДВР лично да извърши проверка на движението на преписката, входяране в СДВР, резолиране, пререзолиране, изпращане, препращане и уведомяване на СДВР. Даден е срок за изпълнение – до 14.06.2024г., 10 часа. Разпореждането е изпратено по факса на 11.06.2024г. На 12.06.2024г. е резолирано от Директора на СДВР до 07 РУ-СДВР.

С писмо рег. № 338200-12689/12.06.2024г. по описа на 07 РУ-СДВР, подписано от Зам.-началник на 07 РУ – СДВР, са докладвани на прокурор при СРП – Я. резултатите от извършените действия по възложената проверка, като е било поискано удължаване на срока по извършването ѝ. Според отразеното от прокурора в обжалваното постановление, то ѝ е докладвано на 20.06.2024г.

С обжалваното Постановление от 27.08.2024г. по пр. пр. № 23181/2024г. по описа на СРП, постановено от прокурор М.Я., на Л. Н. на осн. чл. 405, ал. 1 от ЗСВ е наложена глоба в размер на 200 лв. Прокурорът е приел, че не е изпълнено в срок разпореждането от 11.06.2024г., че нарушението е извършено от Л. Н. – Директор на СДВР, на когото е възложено извършването на действията и който е бил запознат с него, видно от положената резолюция, с която го е изпратил до Началник 07 РУ-СДВР. Прието е, че не е осъществен контрол за изпълнение на разпореждането.

Според прокурора, Директорът на СДВР не е спазил изискванията на чл. 215 ЗСВ и е демонстрирал „отказ под предлог допустимо превъзлагане на друг орган на 07 РУ-СДВР, в състава и структурата на СДВР“. Според прокурора, неизпълнението на законоустановените си задължения, „нарушителят е завоалирал под формата на изброяване на служебните задължения за длъжността“. От субективна страна нарушението било извършено виновно при форма на вината – „пряк умисъл“. Поради „множество отегчаващи отговорността обстоятелства“ – показна необвързаност спрямо закона от длъжностното лице, с което е създаден опасен прецедент за negliжиране задължителния характер на актовете на органите на съдебната власт, проявеното неуважение към прокуратурата, упорито и продължително бездействие, довело до изтичане на едномесечния срок на проверката на ЗСВ, последващо – след датата на изтичане удължаване на срока от СРП и нейното просрочване и грубото нарушаване на ЗСВ, глобата е наложена над минималния размер.

Срещу постановлението е подадена жалба, в която се сочат следните аргументи: Обяснено е, че преписката е превъзложена на 07 РУ-СДВР, под чийто район е извършено твърдяното деяние, като превъзлагането е извършено от зам.началник СДВР, в съответствие с неговата компетентност, че в ЗСВ и др. нормативни актове няма разпорежба, която да дава правомощия на прокуратурата да определя конкретен служител в друга структура, който да изпълнява указанията ѝ, че няма изрично разпореждане на прокурора преписката да не се изпраща в 07 РУ-СДВР, че преписката е изпратена на Началника на 07 РУ за да организира изпълнението на постановлението, съгласно длъжностната му характеристика и че той е уведомен за изтичащия срок на преписката. За писмото от 05.06.2024г. на СРП до Директора на СДВР, с което бил уведомен, че следва незабавно до 16,00 часа на 05.06.2024г. да изпрати мотивирано предложение за продължаване на срока на преписката, в жалбата се сочи, че не е заведено изобщо в деловодство на СДВР и Директорът не е бил запознат с него, защото веднага е било препратено на 07 РУ-СДВР за изпълнение.

Сочи се изрично, че единственият документ, който е минал на доклад при директора на СДВР и който е резолирал за изпълнение на 07 РУ-СДВР е разпореждането от 11.06.2024г., на което е отговорено с писмо от 12.06.2024г. на 07 РУ-СДВР.

С обжалваното постановление от 18.09.2024г. е потвърдено постановлението за наложената глоба. Прокурорът в допълнение на вече изложените мотиви е приел, че Директорът на СДВР е направил с възраженията си безплоден опит да прехвърли нарушението на друго лице – началника на 07 РПУ, че са неоснователни възраженията за неправилно приложение на материалния закон, че постановлението е издадено от компетентен орган и касае продължително negliжиране на разпореждането на прокурор от ръководен кадър на МВР, което е опасен прецедент.

Описаните факти се установяват от представената по делото прокурорската преписка.

При така изяснената фактическа обстановка, като прецени становищата на страните и обсъди събраните писмени доказателства, касационният състав прие следното от правна страна:

Касационната жалба е подадена в предвидения законен срок, поради което се явява допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна, поради следните съображения:

Обжалваното постановление е издадено от компетентен орган – прокурорът от СРП, наложил санкцията, в съответствие с чл. 405, ал. 3 от ЗСВ. То е издадена в предвидената писмена форма. Изложени са фактическите и правни основания, които според прокурора са основание за потвърждаване на санкцията. Прокурорът е събрал доказателствата, които е приел за относими към предмета на делото и е дал възможност на жалбоподателя да даде обяснения, т.е. не е нарушено правото на участие на лицето в производството, което е административнонаказателно по характера си.

Актът е незаконосъобразен, като издаден в нарушение на материалния и процесуалния закон.

Съгласно чл. 405, ал. 1 от ЗСВ, който не изпълни разпореждане на съдия, прокурор, следовател, държавен съдебен изпълнител или съдия по вписванията, дадено по съответния ред въз основа на ЗСВ, се наказва с глоба от 50 до 2000 лв., ако не подлежи на по-тежко наказание.

Производството по чл. 405 от ЗСВ съдържа специални правила относно условията и реда, както за налагане на наказания, така и относно начина на тяхното обжалване. Съгласно чл. 405, ал. 2 от ЗСВ глобата се налага с разпореждане или постановление, след като на лицето се предостави възможност да даде обяснение във връзка с нарушението. В нормата на чл. 405, ал. 3 от ЗСВ е предвиден ред за оспорване на глобата - наложилният наказанието съдия, прокурор, следовател, държавен съдебен изпълнител или съдия по вписванията въз основа на жалба на лицето, подадена в 7-дневен срок от съобщението, има правомощията да я отмени или измени. Съгласно

чл. 405, ал. 4 от ЗСВ решението или постановлението по жалбата подлежи на обжалване по реда на ЗАНН. Следователно, цитираните норми на ЗСВ предвиждат особен ред, както с оглед органа, компетентен да налага наказанието за конкретно нарушение, така и този, който следва да извърши проверката, в различие от общата процедура по ЗАНН за налагане на административното наказание от несъдебен орган. Поради тези специфики на производството, препращането в чл. 405, ал. 4 от ЗСВ към обжалването по ЗАНН се отнася единствено до правилата за касационното обжалване по чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, което означава, че обжалването се осъществява по реда на глава дванадесета от АПК пред административния съд, но на основанията по НПК.

В настоящия случай, с постановлението от 26.04.2024г. прокурорът е възложил по реда на чл. 145, ал. 1, т. 3 от ЗСВ, предварителна проверка на Директора на СДВР, като е разпоредил да му бъдат докладвани резултатите. Зам. директора на СДВР е изпратил по компетентност материалите на 07 РУ – СДВР, видно от поставената резолюция върху постановлението и отразеното в справката на Л. Н. за лицето, поставило резолюцията, където е била извършена проверката. Няма спор и за това, че е издадено разпореждане от 11.06.2024г на прокурора за лично извършване на проверка от Директора на СДВР за движението на преписката и предоставяне на информация за движението ѝ, която той е резолирал за изпращане на 07 РУ-СДВР, където е била налична информацията, която прокурорът е искал. С тази резолюция Директорът на СДВР е изпълнил задълженията си по закон.

Вярно е, че разпорежданията на органите на съдебната власт са задължителни за всички, но само тези, които съответстват на ЗСВ. В самия ЗСВ е предвидено, че задължителният характер на разпорежданията е само за тези, дадени по съответния ред, въз основа на този закон, т.е. на ЗСВ. В случая се касае за отношения между два органа във връзка с проверка по чл. 145, ал. 1, т. 3 от ЗСВ, вр. чл. 199 от НПК, целяща събиране данни за преценка, дали да се образува досъдебно производство. Нормата на чл. 145, ал. 1, т. 3 от ЗСВ предвижда, при данни за престъпления или за незаконосъобразни актове и действия, правомощие на прокурора да възлага на съответните органи да извършват проверки и ревизии в определен от него срок, като му представят заключения, а при поискване - и всички материали, а чл. 199 от НПК – че прокурорът се произнася с постановления. Въз основа на това свое правомощие прокурорът е възложил законосъобразно проверка с постановлението от 26.04.2024г. В постановлението изрично е посочено, че проверката цели да се установи, дали са налице основния за образуване на досъдебно производство, т.е. проверката е при първата хипотеза на чл. 145, ал. 1, т. 3 ЗСВ, с цел да се установи има ли данни за извършено престъпление. В този случай, като е посочил, че тя следва да се извърши от Директора на СДВР, с оглед изложените твърдения за насилие от служители на МВР прокурорът е излязъл извън правомощията си. Прокурорът има право да изисква само действия от Директора на СДВР, които влизат в неговите правомощия и компетенции.

Правомощията на Директорите на ОДМВР са уредени в чл. 43 от ЗМВР и чл. 18 от Правилника за устройството и дейността на министерството на вътрешните работи:

„чл. 43 (3) Директорите на областните дирекции:

1. осъществяват общото и непосредственото им ръководство;
2. управляват човешките ресурси;
3. координират действията на структурите на МВР при бедствия, възникнали на територията на областните дирекции;
4. представляват юридическото лице;
5. отчитат се за дейността си на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар“.

„Чл. 18. (1) Областните дирекции на МВР се ръководят от директори, които:

1. осъществяват общото и непосредственото ръководство, като ръководят, планират, организират и отговарят за дейността на областните дирекции;
2. организират изпълнението на заповедите, поставени от горестоящите им органи;
3. отчитат се за цялостната си дейност пред министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и пред директора на ГДНП по направление на дейност;
4. осъществяват оперативното взаимодействие с други структури на МВР;
5. организират и отговарят за ползването на автоматизираните информационни фондове, изграждат и управляват неавтоматизираните информационни фондове в областните дирекции;
6. отговарят за управлението на предоставените на областните дирекции имоти и вещи - държавна собственост;
7. управляват човешките ресурси в областните дирекции;
8. осъществяват оперативно взаимодействие с други органи на държавна власт и на местно самоуправление;
9. съвместно с други органи на държавна власт и на местно самоуправление създават екипи за изпълнение на основните дейности на МВР;
10. координират действията на структурите на МВР при бедствия, аварии и други извънредни ситуации, възникнали на територията на областните дирекции;
11. издават и отказват издаване на разрешения за краткосрочно и продължително

пребиваване по Закона за чужденците в Република България;

12. издават и отказват издаване на:

а) удостоверение за продължително или постоянно пребиваване на гражданин на Европейския съюз (ЕС) и членове на семейството му, които са граждани на ЕС;

б) разрешение за пребиваване съгласно Регламент 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване на гражданите на трети страни (ОВ, L157 от 15 юни 2002 г.) на член на семейство на гражданин на Европейския съюз (ЕС), който не е гражданин на ЕС и не е упражнил правото си на свободно движение по смисъла на Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства;

в) карта за пребиваване на член на семейство на гражданин на ЕС, който не е гражданин на ЕС и придружава или се присъединява към гражданина на ЕС по Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства;

13. издават съгласувателни становища до директора на дирекция "Миграция" по процедурите за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид "Д";

14. организират и отговарят за въвеждането в информационен фонд на забрани за напускане пределите на Република България, приложени от държавни органи, в предвидените от закон случаи;

15. налагат административни наказания и прилагат принудителни административни мерки в предвидените от закон случаи;

16. представляват юридическото лице“.

От изложеното следва, че правомощията на директорите на ОДМВР са ръководно-организационни. Те не извършват лични проверки по чл. 145, ал. 1, т. 3 от ЗСВ, не снемат лично сведения и обяснения от свидетели, нито събират лични справки, документи и др. данни по проверки по чл. 145, ал. 1, т. 3 от ЗСВ. По това постановление Директорът е имал задължение да разпорежи изпращане на сигнала на структурното звено или длъжностно лице, в чиито правомощия и задължения е извършване на тази проверка. В случая това е направено, макар и не от Директора, а от негов заместник, въз основа на заповед, с която му е делегирана компетентност.

На следващо място, с разпореждането от 11.06.2024г. прокурорът отново е възложила лично на Директора на СДВР да й направи справка за движението на преписката – лично, до 14.06.2024г.-10 часа. Като е резолирал това постановление до органите, които са извършвали проверката и където е била налична исканата информация, директорът е извършил дължимото, а с изпращане на писмото, изведено в служебната поща на 07 РУ-МВР на 12.06.2024г. служителите на 07 РУ-СДВР са изпълнили

разпореждането в дадения срок(чл. 184 НПК). В случая, абсолютно ирелевантна е датата на която това писмо е докладвано на наблюдаващия прокурор(20.06.2024г. според постановлението), доколкото се касае за обстоятелство, извън действията на Директора на СДВР или на служители на 07 РУ-СДВР, извършващи проверката. Съдът взе предвид и това, че в постановленията изобщо не е обсъден въпроса, по каква причина преписката е докладвана на тази дата, какво се е случило с нея, на коя дата е постъпило в СРП и къде е била между 12.06.2024г. и 20.06.2024г.

На следващо място, не е вярно, че не са изпълнени указанията в разпореждането от 11.06.2023г. Прокурорът е поискал справка за движението на преписката с това разпореждане и в писмото, изведено от 97 РУ-СДВР на 12.06.2024г. е описано именно движението на преписката и накратко – извършените и предстоящи действия, което дори не е изискано в това разпореждане.

Същевременно по процесната предварителна проверка, от представената по делото преписка се установява, че в хода на същата са били извършени множество действия-снети са сведения от лица, приложени са писмени документи – справки, сигнали, докладни записки, протоколи за доброволно предаване, експертни решения. Още повече, че след доклад на установеното от проверката, с Постановление от 28.07.2024г. на прокурора при СРП е постановен отказ за образуване на досъдебно производство и преписката е била прекратена.

С оглед на всичко изложено, съдът намира, че е налице съществено противоречие между приетите от наблюдаващия прокурор основания за налагане на административно наказание и действително установените действия на жалбоподателя по посочената преписка, които обосновават незаконосъобразност на наложената му санкция, поради нарушение на материалния закон. Не е извършено нарушение, което да е основание за налагане на санкция на жалбоподателя.

За пълнота, мотивите за определяне на размера на санкцията също са в нарушение на закона. Целта на санкцията по чл. 405 от ЗСВ не е да се демонстрира уважение към Прокуратурата, а да се обезпечи изпълнение на задълженията на магистратите по конкретни преписки и казуси. В случая преписката е своевременно разпределена на компетентно длъжностно лице, не се твърди в постановлението да не е работено по нея. Абсурдно е да се твърди, че забавата в продължаването на срока е по вина на Директора на СДВР, тъй като всички искания на прокурора са незабавно препращани на служителя на МВР, извършващ проверката. Не е ясно и защо е прието, че жалбоподателят продължително време е бездействал и грубо е нарушил ЗСВ. Не е отговорено и на възраженията на жалбоподателя, че прокурорът не може персонално да определя длъжностното лице в структурата на органа, който да изпълни разпореждането, както и че няма умисъл, тъй като единственият документ, който е докладван на Директора на СДВР е процесното разпореждане, което той веднага е резолирал до компетентното лице. В този смисъл, постановлението е необосновано и постановено и при съществени процесуални нарушения, без да се обсъдят изтъкнатите доводи в жалбата.

Водим от горното, Административен съд - София град, VII-ми касационен състав,

прие, че обжалваното постановление е незаконосъобразно, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения и на основания чл. 221, ал.2, предложение 1 от АПК, вр. чл. 405, ал. 4 от АПК,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Л. Т. Н. – Директор на СДВР, сл. Адрес: [населено място], [улица], Постановление от 18.09.2024г. на прокурор при СРП, с което е потвърдено постановление от 27.08.2024г. по пр. пр. № 23181/2024г. по описа на СРП и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ ПОСТАНОВЛЕНИЕ от 27.08.2024г. по пр. пр. № 23181/2024г. по описа на СРП, с което на жалбоподателя Л. Т. Н. – Директор на СДВР, сл. Адрес: [населено място], [улица], на осн. чл. 405, ал. 1 от ЗСВ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: